

ԵՂԻՎԱՐԴ (ԵՂԻՇԷ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՍՈՍ ՏԵՐՏԵՐԵԱՆ)

ՎԵՐՋԻՆ ԸՆԹՐԻՔԸ

«Այս է մարմին իմ» (Ղուկ. ԻԲ 14—20)

Պատեքի օրուան առաւօտը կը բացուէր բացառիկ գեղեցկութեամբ: «Այս տարի», ըսաւ Յիսուս իր աշակերտներուն, «տօնական ընթրիքը տեղի պիտի ունենայ քաղաքին մէջ, ծանօթ բարեկամի մը տունը»: Երբ մուտք ինկաւ եւ արծաթեայ փողերը հնչեցին Տաճարին բարձունքէն, յայտնելու սկսեցին արտօնները տօնին, աշակերտները, առաջնորդուած իրենց Վարդապետէն, Չիթենայց լեռնէն Երուսաղէմ իջան: Օրուան սեղանին Յիսուսէն եւ աշակերտներէն վատ ոչ ոք կը մասնակցէր:

Վերնատունը ուր պատրաստուած էր ընթրիքը, վարդարուած էր մետաքսեայ վարագոյրներով, իսկ սեղանը ծանրաբեռնուած՝ սպասներով եւ ուտելիքներով: Անխմոր կլորակ բաղարջներ, դառն խոտեր, համեմներ, եփուած գառը, գոհութեան գինին, որմէ պիտի խմէին բոլորը, շարուած էին սեղանին վրայ: Սենեակին մէկ անկիւնը դարձուած էին լուացումի կոնքն ու շոնիթը: Առաստաղէն կախուած կոյզ մը կանթեղներ, խորհրդաւոր յոյս մը կը սփռէին սեղանին շուրջը:

«Ուզեցի որ առանձին ըլլանք այս իրիկուն: Վերջին Պատեքն է վոր պիտի ընեմ ձեզի հետ: Այս պահուս մենք մինակ չենք սակայն, մեզի հետ են բոլոր արքաները Իսրայէլին: Մեզի հետ՝ մեր նախահայրերն ու մարգարէները, որոնք երկնքի փառքը ընդ հալելեալ տեսան միայն: Ներկայ են բոլորը այս իրիկուն, ձեզի հետ միասին յողարկելու Մարգարդին, որ տարիներէ ի վեր ձեր մէջ եւ ձեզի

հետ ապրեցաւ, ըլլալու նիւթացած խոստումը բոլոր անոնց՝ որոնք դարերով այս օրուան սպասեցին, վառ յոյսերով ու հաւատքով»:

Աշակերտները խոր անձկութեան մէջ էին: Յիսուսի դէմքը վեհափառ տրամութեամբ լուսատրուած, գեղեցիկ էր եւ յանկուցիչ: Յետոյ հանդիսաւոր կերպով բարձրացաւ իր տեղէն, առաւ անկիւնը դրուած շոնիթն ու կոնքը եւ կարգով լուաց աշակերտներուն ոտքերը: Բոլորը անխօս կը հնազանդէին իրեն: «Ձեզի հետ ունեցէք միշտ սիրոյ եւ խոնարհութեան այս օրինակը, որովհետեւ իմ թագաւորութեանս մէջ, տէրը անելի մեծ չէ ծառայէն: Քալեցէք այս մաքուր ոտքերով աշխարհի բոլոր ճամբաներէն եւ տարէք իմ սերն ու անտիսը բոլոր մարդոց, որոնք ինծի պիտի գան ձեզմով»: Ապա բազմեցաւ աշակերտներուն մէջտեղը, վերցուց հացի նկանակը եւ բաժնեց բոլորին, ըսելով. «Ասիկա իմ մարմինս է, որ ձեզի եւ բոլոր մարդոց համար կը բաժանուի իբրեւ ոգեյիշատակ եւ գրաւական անքակտելի սիրոյս: Ամէն անգամ որ բեկանէք հացը ներկայ պիտի ըլլան ձեր մէջ եւ այս հացին ոգեղէն խորհուրդով պիտի միանանք ինծի: Յիշեցէք աղօթքը վոր սորոնեցուցի ձեզի. մեր ամենօրեայ հացը տուր այսօր մեզի: Այդ յալիտենական հացը իմ մարմինս է վոր կը բաժնեմ ձեզի եւ ձեզմով՝ աշխարհին»: Յետոյ լեցուց գինիին բաժակը, նախ ինքը խմեց, ապա բաժնեց բոլորին. «Այս իմ արիւնս է՝ Նոր Ովստին, որ կը թափի շատերու համար. խմեցէք եւ միշտ ծառաւ մնացէք ինծի եւ իրարու

այն սիրով՝ որով սիրեցի ձեզի»։ Յետոյ բաժնեց ձուկը, գառը եւ միւս ուտելիքները, նման թռչունին որ կը կերակրէ իր ձագերը։

Երբ աշակերտները ծանրացած սրտով կը ճաշէին, Յիսուս ըսաւ. «Այժմ ատենն է որ յայտնեն սրտիս միակ վիշտը, գալիք բոլոր վիշտերէն աւելի։ Մի պարմանաք եթէ ըսեմ թէ ձեզմէ մէկը պիտի մատնէ վիս այս գիշեր, սակայն իցի թէ ան ծնած չըլլար երբեք»։ Աշակերտները սարսափած իրարու կը նայէին։ Յետոյ Յիսուս դարձաւ Յովային եւ ըսաւ. «Գնա այժմ եւ ըրէ ինչ որ պիտի ընես»։ Յովան ա՛լ չկրցաւ կենալ եւ վիրատոր գազանի մը պէս դուրս փախաւ սենեակէն։

Յովային մեկնելէն վերջ յաջորդեց երկար լռութիւն մը. ոչ ոք սիրտ ուներ խօսելու։ Այսպէս Յիսուս դարձաւ իր աշակերտներուն եւ ըսաւ. «Կարճ եղան իմ օրերս ձեզի հետ, բայց կը վստահեցնեմ ձեզի թէ տակաւին չնուաղած խօսքերուս արձագանգը ձեր հոգիներուն մէջ, ձեզի պիտի գամ վերստին, նոր իրականութեամբ եւ կերպարանքով, անոքելու ձեր չարչարուած սիրտերը եւ գայթակղած միտքերը։ Իմ ձեզի հաղորդած ճշմարտութիւնները աշխարհ դիւրին պիտի չկրնայ մարսել, սակայն անոնք պիտի չմաշին ժամանակին։ Կնճիռներէն։ Իմ սէրս պիտի պօրացնէ ձեզ եւ դուք պիտի յաղթէք աշխարհին»։

«Որտորդի նման եկայ աշխարհ, որսալու ձեզի եւ ձեզմով մարդերը երկնքի արքայութեան համար։ Մահը պիտի որսայ վիս, յետոյ սակայն նետահար պիտի իյնայ, անմահութիւնը յաւերժող երկնքի նետէն։ Իմ վերջերուս մէջ պիտի մխուի՝ ձեր մատները եւ այդ վերջերով պիտի ճանչնաք ձեր ալ վերջը եւ վերջերը աշխարհին։ Մայր մահը վիս իր արգանքը առած՝ վերստին պիտի ծնի, իբրեւ սիրելի զաւակը երկրին եւ երկնքին»։

Պետրոս որ երկար ատենէ ի վեր լուռ էր ու ճնշուած, ըսաւ Յիսուսին. «Ուր որ ալ եր-

թաւ, քեզի հետ պիտի ըլլամ, մահն իսկ պիտի չկրնայ բաժնել մեզ իրարմէ»։

Յիսուս դրաւ իր դողդաղացող ձեռքը Պետրոսի ուսին. յետոյ անոր աչքերուն նայելով դառնօրէն ժպտեցաւ։ «Ո՛վ գիտէ, գուցէ բոլորդ ալ ուրանաք եւ լքէք վիս, տակաւին գիշերը չվերջացած։ Իսկ դուն, Պետրոս, որդի Յովնանու, հաւախօսէն առաջ երեք անգամ պիտի ուրանաս վիս»։

Յովհաննէսի աչքերուն մէջ արցունքներ կային։ «Տէր», ըսաւ, «ինչպէ՛ս կրնաս թողով մեզ առանձինն այս աշխարհի մէջ»։

— Հոս պիտի մնաք բոլորդ, պիտի տըլիք ու պայքարիք, պիտի չարչարուիք սիրով, տանելու բարի լուրը մարդոց եւ իրագործելու երկնքի արքայութիւնը այս երկրի վրայ։ Պիտի բաժնուիք իրարմէ, սակայն ամէն անգամ որ պէտք ունենաք ինձի, ես ձեզի հետ պիտի ըլլամ, իբրեւ անտեսանելի բայց իրաւ ներկայութիւն մը ձեր մէջ։ Սիրոյ լոյս ճաւաքայէն մենք իրարու պիտի գանք Աստուծոյ երթալու հաւար։ Իմ սէրս պիտի պօրացնէ ձեզ եւ դուք պիտի յաղթէք աշխարհին։

«Իմ մահովս միայն դուք պիտի ունենաք կեանք եւ ազատութիւն։ Երբ արեւը ծագի իմ մահուանս վրայ, երկինքը պիտի թագաւարդէ վիս վերստին։ Այդ օրը երկար պիտի ըլլայ եւ աշխարհի պիտի չտեսնէ անոր վերջալոյսը»։

«Ես իմ արիւնովս պիտի յագեցնեմ երկրի ծարաւը, սակայն անոր իւրաքանչիւր կաթիլէն նոր կաղնիներ պիտի ծին, աւելի մեծ եւ գեղեցիկ։ Իմ մահս մօտ է, աւոր չէ որ կը մտածեմ, այլ մրցանակին, զոր ոչ ոք պիտի կրնայ խլել ինձմէ։ Ով որ կը փրկէ, պէտք է վճարէ փրկագինը իր անձով։ Մարդոց յիշողութեան մէջ արիւնով գրուած ճշմարտութիւններ միայն կը մնան»։

(«Լուսամատեան», էջ 171—173)

